

Вулканътъ Етна е единъ отъ редовно действащитъ вулкани. Сега той образува близо до източния брѣгъ на Сицилия висока планина, вулканически конусъ, високъ 3312 метра. Подножието на планината е покрито съ вулканически туфъ и втвърдена лава, а по склоноветъ ѝ се набелязватъ много вторични (паразитни) вулканически конуси, изъ които въ разни времена се е изливала лава. Защото вулканътъ не винаги е изригвалъ чрезъ главния си най-високъ катеръ, а и отъ второстепенни такива по склоноветъ на планината, кждето сж ставали пропуквания.

Историята познава много голѣми изригвания на Етна. Въ 1381 и 1669 г. лавнитъ потоци се прострѣли на 40 клм. на югъ и сж достигнали чакъ близо до гр. Катания, главния градъ на острова. Въ 1832 и 1843 г. лавата е излѣзла изъ цепнатина по западния склонъ на планината Етна. Въ 1852 г. лавниятъ потокъ достигналъ широчина $2\frac{1}{2}$ километра. Отъ южни пукнатини лавни потоци сж текли въ 1879, 1883, 1886, 1892 и 1900 години. Това сж били по-голѣмитъ изригвания презъ миналия вѣкъ, а е имало и много по-малки.

На 2 ноемврий т. г. следъ обѣдъ облачното украшение, което постоянно покрива темето на Етна, изеднажъ станало по-тъмно и по-гжсто. Едновременно въ цѣлата околностъ завалѣлъ пепеленъ дъждъ и по склоноветъ на планината се появилъ блѣсъкъ. На следния день върху източнитъ склонове на Етна се отворила една пукнатина и излѣзлата отъ нея лава на 4 ноемврий вече се излѣла на дължина 11 клм. и разрушила 72 кжщи на пжтя си. Веднага, малко по на северъ отъ тоя отворъ, се появилъ втори, по-страшенъ отъ първия.